

Sygn. akt II CSK 548/19

## POSTANOWIENIE

Dnia 3 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa K. Ł.  
przeciwko Gminie Miasto S.  
o zapłatę,  
i z powództwa wzajemnego Gminy Miasta S.  
przeciwko K. Ł.  
o zapłatę,  
posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 lipca 2020 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powoda K. Ł.  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 18 czerwca 2019 r., sygn. akt I AGa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od K. Ł. na rzecz Gminy Miasta S. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód wniósł skargę kasacyjną, a dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się na oczywistą zasadność skargi oraz na występowanie na tle wskazanego przepisu rozbieżności w orzecznictwie. Oczywista zasadność skargi ma wynikać z oczywiście nieprawidłowej

wykładni treści umowy łączącej strony. Ustalenie treści umowy to ustalenie elementu stanu faktycznego w kontekście dokonanej oceny dowodów - jako takie zatem co do zasady w ogóle nie podlega kontroli w postępowaniu kasacyjnym, a więc tym bardziej nie może uzasadniać przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Co więcej, w sprawie tej zarówno przyjęcie, że wpłynięcie opinii dotyczącej zaawansowania prac było istotną okolicznością otwierającą termin na złożenie oświadczenia woli o odstąpieniu od umowy, jak i interpretacja postanowienia umownego zastrzegającego karę umowną na wypadek „rozwiązania umowy” jako obejmującego również odstąpienie od umowy są co najmniej dopuszczalne w okolicznościach tej sprawy. Na tle tej sprawy nie zachodzi też podnoszona rozbieżność w orzecznictwie. Zdaniem skarżącego, miałyby to być rozbieżność pomiędzy orzeczeniami wydanymi między tymi samymi stronami co do zakresu dyspozytywnego normy zawartej w art. 635 k.c. Jednak, aby rozbieżność w orzecznictwie uzasadniała przyjęcie skargi do rozpoznania, to musi ona zostać w skardze wykazana, przez powołanie szeregu orzeczeń, gdzie zajęto odmienne stanowisko w kwestii wykładni czy zastosowania tego samego przepisu - na tle uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi w tej sprawie nie jest nawet jasne, czy rzeczywiście powoływane sprawy między tymi samymi stronami były takie same - raczej należy sądzić, że umowy zawarte były w pewnym stopniu odmienne, co już nie pozwala na proste założenie rozbieżności orzecznictwa w takich samych stanach faktycznych.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

